

DE ONTMOETING

Nee, haar leven zou niet direct een andere wending nemen, dat wist ze zelf ook wel. Volgende week stond ze hier waarschijnlijk met dezelfde bezem de haardotten in de hoek te vegen. Stond ze met dezelfde pijn in haar knokkels de hoofdhuid van de vaste klanten te masseren. En zou ze tijdens haar lunchpauze hetzelfde blokje om het winkelcentrum lopen. Maar het zou toch anders voelen, er zou een bepaalde glans over liggen. De mensen zouden het ook aan haar kunnen zien, dacht ze. Haar tred zou lichter zijn, haar huid minder dof en haar boezem pronter. Iedereen zou het zien dat ze iets had meegemaakt, dat er iets was dat haar had opgekikkerd.

Ze wrong zich in een moeizame bocht, achterin de zaak stonden de stoelen en de wagentjes van de kapsters hopeloos dicht op elkaar. “Het is weer mooi geweest, hè Nel” zei haar baas, terwijl hij de lade van de kassa voor de laatste maal die dag dichtschoof. Vroeger stopte hij haar nog weleens een briefje toe aan het eind van haar dienst, maar dat was al jaren niet meer gebeurd. Hij knipte de lichten in de zaak uit, op de tast begaf ze zich naar de keuken waar ze de bezem aan de daarvoor bestemde haak hing en haar mantel van de haak ernaast pakte. In de deuropening wachtte hij haar op. Het vervulde haar altijd met een bepaald soort trots om samen met hem de salon te verlaten. De bel rinkelde guitig toen hij de deur achter hen dichttrok en de boel afsloot. Daarna was hij snel verdwenen, ze staaarde naar de achterlichten van zijn zilvergrijze mercedes terwijl ze in haar zakken naar haar sleutel zocht.

In stevige cadans trapte ze zich naar huis, her en der wierp ze een blik in een

verlichte woonkamer, vlagen jaloezie als spinnenwebben uit haar schootveld verjagend. Ze had niets te klagen, morgen ontmoette zij de koningin!

In haar slaapkamer ontdeed ze zich van haar werkkleding en hees ze zich in haar huispak. Haar kleding voor morgen, een gebloemd tuniek met een paarse legging, lag al klaar. Eigenlijk moest ze een paar kilo'tjes afvallen en zich een nieuw huiskloffie aanmeten; het velours toonde slijtplekken bij haar knieën en ellebogen, waar de stof het het zwaarst te verduren had. Volgende week begon ze met afvallen.

Leunend tegen het aanrecht warmde ze een blik tomatensoep op. Vervolgens nestelde ze zich in haar bankstel, in de kuil die zich in de loop der tijd naar haar lichaam had gevormd. Uit de linkersak van haar huispak viste ze de afstandsbediening. Zonder dat haar ogen van het scherm weken lepelde ze de soep naar binnen. Bij de scène met de traan en de bandoneon hield ze het zelf ook niet droog, nooit. "Ach kindje, ach kindje" prevelde ze.

Nadat ze de televisie had uitgeschakeld bladerde ze nog wat door de stapel glossy's die ze door de jaren heen had aangelegd, ze mocht ze meenemen als ze te oud werden voor op de zaak. M`axima uitdagend dansend als student op een salsafeest, M`axima als vriendin van de prins op een jacht van vrienden, als prinses in de koets, als koningin naast haar man op de troon. Ze hoopte dat ze morgen geen broekpak zou dragen, al was ze duizend maal haar koningin, ze had een afkeer van dat soort excentrikerigheid.

Ongewoon vroeg lag ze die avond in bed, lepeltje lepeltje met het hoofdkussen van de man die nooit was gekomen. Binnensmonds oefende ze de namen van de prinsesjes, ze zouden er natuurlijk niet bij zijn, maar ze zou, als ze de kans kreeg, even informeren hoe het met ze ging, of ze misschien simpelweg maar de groeten doen.

Nu het grote moment dichterbij kwam, kon ze de slaap niet vatten. Ze wierp zich van haar ene op haar andere zij, haar donzen metgezel in haar armen. Het was belangrijk dat ze zich niet versliep, dat deed ze nooit maar je zult net zien. Ver na middernacht pas viel ze in slaap, met een glimlach rond haar lippen.

Langer dan een half uur had ze de volgende ochtend bij de bushalte staan wachten, handtas tegen de borst geklemd, abonnement in de aanslag. Misschien was er een

staking, misschien was er een omleiding, ze wist het niet. Uiteindelijk was ze, half struikelend, naar het station gerend. Ze had staan stuntelen bij de kaartjesautomaat en ze was in een trein terechtgekomen die met haar door het landschap was geboemeld. Langs molens, sloten en boerderijen kwamen ze. Er stonden lammetjes in de wei.

Op het station in de provinciestad had ze zich, tegen de mensenstroom in, tegen beter weten in, een weg naar de Grote Markt gebaand. Er werd met dranghekken gesjouwd, de terrassen zaten vol.

Mirjam Brandenburg, 2014